

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 148/2022
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Небојше Станковића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Небојше Станковића - адвоката Горана Дошена, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 14/20 од 01.06.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 516/21 од 18.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Небојше Станковића - адвоката Горана Дошена, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 14/20 од 01.06.2021. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 516/21 од 18.11.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 14/20 од 01.06.2021. године окривљени Небојша Станковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1.КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју казну му је урачунато време проведено у полицијском задржавању и на новчану казну, као споредну, у износу од 100.000,00 динара.

Истом пресудом према окривљеном изречена је мера безбедности одузимања предмета и обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 516/21 од 18.11.2021. године поводом жалбе браниоца окривљеног а по службеној дужности, сагласно члану 451. став 2. тачка 1) ЗКП, преиначена је пресуда Вишег суда у Прокупљу К 14/20 од 01.06.2021. године у делу одлуке о казни, тако што је окривљени за кривично дело неовлашћена

производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од три године и три месеца у коју му је урачунато време проведено у полицијском задржавању и на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и пресуда Вишег суда у Прокупљу К 14/20 од 01.06.2021. године, у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног Небојше Станковића - адвокат Горан Дошен поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Апелационог суда у Нишу Кж1 516/21 од 18.11.2021. године, али из образложења захтева произилази да га подноси против обе правноснажне пресуде, због „повреде закона и повреде и ускраћивања људских права и слобода зајемчених Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода“, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном или Апелационом суду пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева.

Бранилац окривљеног у образложењу поднетог захтева суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да је правноснажна пресуда заснована искључиво и само на исказима саоптужених који су осуђени на основу споразума о признању кривичног дела, на који начин је повређена одредба члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, јер се пресуда не може и искључиво или у одлучујућој мери заснивати на таквом доказу односно искључиво на исказима саоптужених АА и ББ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП је прописано да се упознавање са садржином записника о исказима сведока, саоптужених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може, по одлуци већа, обавити сходном применом члана 405. ЗКП, ако је реч о исказу саоптуженог према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

У конкретном случају из списка предмета произилази да је окривљеном Небојши Станковићу стављено на терет да је неовлашћено преносио, а окривљени АА и ББ

неовлашћено посредовали у продаји опојне дроге, односно да су имали својство саоптужених у односу на које је кривични поступак раздвојен и окончан правноснажном осуђујућом пресудом, с обзиром да су окривљени АА и ББ након подизања оптужнице закључили споразуме о признању кривичног дела након чега је Виши суд у Прокупљу донео пресуде СПК 1/18 од 22.08.2018. године и СПК 2/18 од 22.08.2018. године, то је по оцени Врховног касационог суда правилно примењена одредба члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП када је суд на главном претресу прочитао исказе осуђених АА и ББ које су дали на записнику пред ВЈТ 25.11.2017. године, дакле пре него што су закључили споразуме о признању кривичног дела.

Са тим у вези неосновани су и наводи браниоца окривљеног да се пресуда не може заснивати искључиво или у одлучујућој мери на таквом доказу јер се наведено не односи на процесну ситуацију прописану чланом 406. став 1. тачка 5) ЗКП, када се врши упознавање са садржином исказа саоптуженог према коме је кривични поступак развојен или већ окончан правноснажно осуђујућом пресудом, већ на процесну ситуацију прописану одредбом члана 481. став 2. ЗКП и на понављање кривичног поступка осуђеном у одсуству када се тражи понављање кривичног поступка јер је наступила могућност да се суђење спроведе у присуству окривљеног и у том случају се у поновљеном поступку пресуда не може искључиво или у одлучујућој мери заснивати на исказу саучесника окривљеног који је већ осуђен.

Дакле, имајући у виду све напред наведено, наводи браниоца окривљеног Небојше Станковића - адвокат Горана Дошена којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, оцењени су као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Небојше Станковића у осталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да детаљном анализом изведених доказа је неспорно да окривљеног треба ослободити, као и да биолошких трагова и отисака папиларних линија окривљеног није било ни у његовом возилу ни на кесама у којима се налазила опојна дрога, нити су полицијски службеници која су саслушавани у овом поступку видели да се из аутомобила окривљеног вади било каква кеса, па самим тим њихови искази ослобађају окривљеног одговорности.

Изнети наводи браниоца окривљеног, по налажењу овога суда, представљају оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама.

Поред наведеног, у осталом делу захтева, наводи се да првостепени суд није поступио по налогу Апелационог суда, на који начин се указује на повреду члана 462. став 3. ЗКП, као и да су повређене одредбе члана 399. ЗКП, јер са оптужницом није поступљено сходно члану 397. и 398. ЗКП, нити је окривљеном дато право да поставља питања саоптуженима, а с обзиром да се њихови искази разликују исти нису суочени на околности контрадикторних изјава. Поред наведеног указује се и на повреду члана 16. ЗКП навођењем да уколико постоји сумња у погледу чињеница од којих зависи

вођење кривичног поступка, постојање обележја кривичног дела или примене неке друге одредбе кривичног закона, суд је у пресуди дужан решити је у корист окривљеног.

Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и наведене повреде чланова 16., 462. став 3., 399., 397., 398. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Коначно, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и да су окривљеном повређена права осуђеног да му се суди на основу доказа што му је зајемчено Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, на који начин указује на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слобода окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Небојше Станковића нема прописан садржај.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Небојше Станковића - адвоката Горана Дошена, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. и 484. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић